

FATA PE CARE FRUMUSEȚEA O FĂCEA SĂ PLÂNGĂ

Autor: Iulia Nedelcu | 8 decembrie 2021

Povestea asta este scurtă și mesajul ei covârșitor de simplu. Este despre o fată care, deși nu extrem de dăruită din fire, reușea mereu să facă mai mult decât s-ar fi așteptat cei care, cunoscându-i obârșiile modeste, se plafonaseră într-o resemnare moale și lipsită de pretenții, ale căror singure așteptări erau ca ea să nu le dea bătăi prea mari de cap. Bucuriile lor era absența grijilor, nimic nu trecea mai departe de tavanul moale al confortului unei vieți care începe dimineața și se termină în fiecare seară.

Ea se întrista când își dădea seama că a trecut prea mult timp de când nu a mai privit cu atenție pe fereastră înspre auriul frunzelor, că acestea sunt în fiecare zi mai puține, că vremea se schimbă ca să lase loc alteia, însă nu a apucat să se bucure cu adevărat de niciuna, că zilele încep prea târziu și nopțile prea devreme.

Fata despre care vorbesc trăia cu impresia că timpul îi scapă, că zilele fug pe lângă ea și nu apucă să le trăiască cum se cuvine. Ea dorea să trăiască încet, pe îndelete, dorea să simtă că e stăpână pe timp, nu el pe ea, însă asta nu-i reușea decât arareori, în clipele de singurătate, când era cel mai departe de zbuciumul copleșitor care face ca totul să se miște mult mai repede, iar clipele și săptămânile să se amestece între ele, fără cap sau coadă.

Frumusețea o făcea să plângă fiindcă îi amintea, paradoxal, de ceva ce nu avusese niciodată. Ați spune că asta nu se poate, că lucrurile pe care nu le-ai trăit nu îți pot genera astfel de emoții, însă v-ați înșela, pentru că există lucruri care dor tocmai prin absență. Sunt unele experiențe pe care, deși nu le-am trăit în mod direct, le putem intui, fiindcă acestea se

transmit între oameni. Cu toate că nu ai cunoscut niciodată dragostea, e suficient să vezi din depărtare doi îndrăgostiți care se plimbă ca să îți poți imagina că pentru ei după-amiaza e cu totul alta, soarele strălucește în alt fel și zilele curg mai dulce.

Dacă bucuria e deplină doar când e împărtășită, frumusețea te izbește cel mai puternic când ești singur. Hemingway povestea cum, în anii săi de ucenicie literară la Paris, fugea de foame în muzee și parcuri, spunea că arta se înțelege mult mai bine pe stomacul gol. Deși nu a pus-o la socoteală, sunt sigură că și singurătatea făcea ca experiența sa să fie mai frumoasă, într-atât de frumoasă încât să uite de foamea care îl măcina aproape mereu.

Această fată nu avea prea multe în comun cu Hemingway, poate doar faptul că îi era și ei destul de des foame, însă înțelegea la fel de bine ca el că arta și frumosul sunt un refugiu, un cămin pentru toți cei care nu și-au găsit locul niciodată. De fapt, frumosul adăpostește în mod generos toate soiurile de oameni, și cei cărora le merge foarte bine, și cei cărora le merge foarte prost. Dintre aceștia însă unii au mai mare nevoie de el decât ceilalți.

Când porți în tine o suferință foarte mare, îți vine să te înconjori de urât, de întuneric, fiindcă rezonzi cu ele. În realitate, doar contactul cu frumusețea te poate alina. Frumosul natural, cel al obiectelor de artă sau al mărunțișurilor care, poate printr-o întâmplare, au ajuns să aibă atribute estetice, frumusețea privirii unui om care te iubește sau a unui braț care te cuprinde, frumusețea dimineților și plimbărilor lungi, cea a muncii și a oricărui fleac care, din motive cunoscute doar ție, este un mic izvor de bucurie, frumusețea momentelor de tăcere și a celor de duioșie. Toate aceste frumuseți, fie ele mici sau mari, ne vindecă.

Imagine: George Catlin – View on the Upper Mississippi (1985); Sursa: Wikimedia Commons